



# ЮРІЙ ЯНОВСЬКИЙ



Байгород

Оповідання. Есеї. Сценарій

ХАРКІВ  
«ФОЛІО»  
2025

## РОМАН МА

Цей невеличкий увраж<sup>1</sup> я вважаю данню моїй молодості. Я хочу додивитися в слові, яке стоїть назвою, нових розумінь, нового змісту. Я маю віддати дань молодості.

### 1. МА

Ви відгадали — я хочу топтати романтичні полині. На ноги посиплеться гіркий пил, гіркий пил. Стежка буде вести за горби, в полиневий край. Гіркі подихи піднесе мені степ. Сонце розпливеться коло обрію, як рана. День позгання вітри на тирло на ніч. А я топтатиму гіркіполині.

Полинь росте на місцях минулих подій — там, де згадати треба життєві пригоди. Настойка з полиневого цвіту вигання з тіла будь-яку лихоманку. Скот не пасеться на полинях, і пастухи вважають, що спати під полинем — небезпечно. Буде гірко в носі, буде гірко в роті й буде в голові рій ос.

Торкнувшись медичних можливостей трави, зауважимо, що полинь ніякої ролі в нас грати не буде. Хіба що лежатиме Ма на ній колись — тоді, як сонце буде великою раною.

Ви здивуєтесь: ніколи Ма не може виїхати з Києва! Ви не повірите, що вона промінєє Київ на полині. Але: хіба знає чоловік суму завтрашніх обставин дороги? Хіба буття не опріділює? Коли сидимо ми вдвох тихо й дивимось на блакить і на зорі, на місяць і на роси, — хіба цього не виростило нам минуле буття? Та й чому хтось інший з нас п'є пляшку з білою головою й жадібно тисне потім свою тремтячу сарну, не дивлячись на блакить і зорі? Чому?

---

<sup>1</sup> *Увраж* — робота, твір (з *фр.*).

Ма не міняла б Києва на полині — бо Ма була справжньою киянкою й знала, що її місто — найкраще за всі міста. Я її назвав — Ма. Можна було назвати більше шаблоново. Але слово Ма — для мене символ жінки. Це — ім'я жінки серед тисяч безхвостих пав.

Я не стану оповідати, якого кольору в неї були очі, солодко чи ні колисались перса, і як міцно ставала на тротуар її нога. Коли вона дивилась на вас, незнайомого, — це був погляд із лаврської дзвіниці. Другим разом — вона з очима входила до вас усередину. Тоді ви могли відчути, що руки в неї холодні й сухі.

Вона, звичайно, не нагадувала недопеченого вареника, що нафарбований вапною й карміном. Вона не губила на кожнім кроці люстєрок, пудри, крейди для манікюру й інших дурниць. Вона була — Ма.

Батько в неї — вмер. Мати — Симонівна — стара. Дві кімнати й кухня на Гоголівській — там вона виросла коло матері.

## 2. РУБАН

Комісарові Кризі 18 років. Це показувало, що в нього гаряча кров і юнацький запал. А люди третього повстанського імені Комінтерну полку знали до цього, що його револьвер має завжди вісім вільних куль. Вісімнадцять років повільно блукали серед крові комісара, а очі досить часто бачили останні чужі хвилини.

Комісар Крига сидів сам і колупав мушкою улюбленого парабелума паркет. Його думок не розгадала б жодна піфія з Дельфів. Він іноді перевертався на спину й з насолодою випускав пару куль у сонячного зайчика на стелі. В кабінет тоді заглядав хтось із канцелярії, але зараз же вискакував, як гумовий чорт, маючи намір винести бідну голову.

Повстанські чуби любили комісара — він бився першим і бився «як халера». Цього було досить для людей. А якщо кулі комісара залітали іноді й в свої голови, — це були неприємні кулі, й усе. Комісара любили.

Але вища військова влада не вважала комісара Кригу зразком і всі його невиконання наказів записувала в книжку.

Кожна посудина має крайки, кожне вино, і старе вино, — добре в міру, й кожна дисципліна може розтягтись лише на певний відсоток довжини.

Вища військова влада прислала Кризі зміну.

Новий комісар зайшов до кабінету Криги, а його люди залишилися за дверима. Крига повернувся на бік і придивився з паркету вгору. Потім він солодко почухав себе під рукою й тихо вирішив:

— Вийдіть геть!

Новий комісар вихватив наган і, показуючи ним на Кригу, сказав:

— Товариш Крига, — сказав новий комісар спокійно, — інтереси Революції вимагають вашого усунення, товариш Крига. Я назначений комісаром.

Крига встав з паркету й сів за стіл. Подумав. Потім узяв свій вірний парабелум і помалу навів на комісара — проти нагана останнього.

— Пішов вон!

Новий комісар глянув Кризі в вічі, засміявся, задумливо свиснув і, не знайшовши в Криги вогника розуму, повернувся й вийшов із кабінету.

Крига взяв із стіни телефонну трубку й покликав своїх хлопців спокійним голосом, який вони завжди чули в боях.

За пару хвилин юрба хлопців підкотилася на гумових шинах до дверей будинку. Комроти — сільський одірви-голова в мирних умовах і партизанський бог роти тепер — зайшов досередини й подивився по східцях вгору — туди, де стояв новий комісар із людьми.

— Яка тут мати балується! — сказав хоробрий комрот, піднімаючи вгору мушку гвинтівки й зсовуючи поламаний надвоє козирок кашкета набік, — га?!

Новий комісар не чекав дальших пунктів допиту. Він підкинув праву руку й пробив кулею хоробре комротівське серце, як картоплю.

Дальніші пригоди мали назву — «коли мексиканський лев співає сопрано на березі річки». Бо новий комісар був мексиканським левом, а його наганове сопрано брало найвищі верхи.

Хлопці на гумових шинах не чекали нічого подібного й тому не дуже висловлювали обурення, коли двоє з них одержали перепустки на той світ.

Потім новий комісар вийшов із дверей сам і через мушку сказав хлопцям:

— Товариші, — сказав комісар, — мене Реввійськрада призначила вашим комісаром. Товариша Кригу усунено. Оберніть свої партизанські очі на Жовтневу революцію, товариші! Ворог з золотистими погонями креше нам голови, товариші! Іменем РСФСР наказую підкоритись і скласти зброю!

Хлопці подивились один на одного й поклали гвинтівки.

Тоді новий комісар застав нагана за пояс і виліз до хлопців на гумові шини. Поїхали до семінарії, де стояв полк.

Мітинг тягся недовго. Новий комісар багато не балакав. Партизани теж не любили теревенів розводити.

— Хлопці, розтуди його! — сказав один із язикатіших, — хіба ми контрареволюція?! Бий злотопогонну сволоч, третій полк! Я кінчив.

Новий комісар знайшов будинок для штабу й став жити. Комісар Крига дострілював останні кулі в сонячних зайчиків.

Не знаю, що думав новий комісар і що передумував Крига, — тільки на другий день вийшов товариш Крига на вулицю й пішов у напрямку до будинку нового комісара.

Там він став проти вікон і почав пристрілювати свій револьвер до блискучих шибок. Він, певно, бачив там тих же сонячних зайчиків.

Новий комісар дав Кризі вистріляти всі набої й потім вийшов, лагідний і спокійний, на вулицю, що затихла. Він нагадував холодного філософа на цій провінціальній вулиці. Його остроги задумливо дзенькали, й ліве око примружувалось, як на полюванні.

— Кінчив? — запитав комісар Кригу.

Крига шпурнув у пил свій коханий парабелум і не хотів розмовляти.

— Ходім зо мною в штаб, — поклав на плече руку йому новий комісар. І пішли вдвох мовчки й гордо.

— Будеш мені помічником, товариш Крига, — почули службовці штабу на порозі кабінету.

Дивна річ: стали рідними, як вода з водою. Вони ніколи не розмовляли. Розуміли один одного з погляду. І жили в кімнаті разом, і билися на конях поруч, і револьверами помінялись, як брати.

Обидва почували себе добре лише один коло одного. На людях — вони не знімали пальців з гашеток револьверів, сам на сам — сиділи тихо й казали одне слово на добу. Кригу іноді охоплювали зимні сні, й тоді новий комісар слухав його хлипання хлоп'яче й виряджав свого друга в ніч на боротьбу з вітряками фантазії. Вертався Крига ранком, знесилений фізично, з порожніми очима й порожнім револьвером. А десь після ранку бачили сліди його куль.

Новий комісар і Крига жили так недовго.

Коли вища військова влада вирішила перевести Кригу на іншу працю й це своє рішення виконала, — новий комісар скрипів зубами.

— Я не служитиму в тій армії, — сказав Крига й засунув глибше в кишеню парабелум, — я втечу в Київ, товаришок!

— Валяй, — сказав йому комісар і вийшов до свого кабінету, щоб не бачити.

Через тиждень лише притих новий комісар. Тільки не балакав ні з ким. Раз проходив канцелярією й бачив, що дехто з людей грав у карти.

— Перестріляю всіх, — запевнив і велів карти викинути.

Пара днів пройшла, мовчав комісар, а хлопці потроху знову взялися за карти.

Що ж: двоє було забито, дехто ранений, а решта дякувала фортуні за відсутність куль у револьверові комісара. Партизанські частини ще й не це могли приймати!

Як бачите — цей увесь розділ має освітлити постать мого героя до його зустрічі з Ма. Коли б я й кінчив тим, що він мав «обличчя зі слідами усмішок, що пішли безповоротно», — цього було б недосить. Я трохи більше зупинив вас на моментах життя нового комісара.

Тепер ви бачите товариша Рубана таким, яким він був перед зустріччю з Ма й перед подальшими подіями.

### 3. КИЇВ

Я співаю гімна тобі, моє велике місто!

Я бачив інші будинки в інших містах. Я чув інші протяги на інших, не твоїх вулицях. Я дивився в інші очі інших ліхтарів, не твоїх ліхтарів; але такого, як ти, — немає.

І я літав туманами на херсонських степах, я курів пиллом на безмежних дорогах. Я чув, як дихали осінні полини на фронтах і як низько літали чайки-небоги над іншими, не твоїми дніпровими водами.

І я співаю гімна тобі, моє велике місто!

Коли край неба загориться, як каска пожежника, і сторожі на скверах поставлять коло себе пилу стовпи, працюючи довгими мітлами, — місто прокидається. А що несе кожен ранок, — хто зна.

Коли чоловік живе в степах, — його думки залежать лише від процесів у власному мозкові. У великім місті —

думки чужі. Візьміть ви пройдіть вулицею півгодини — мало ви зустрінете людей? І кожна нешаблонова думка по якомусь принципові відіб'ється у вашому мозкові. У спілці з іншими — це надасть другого кольору процесові мислення.

Сонце співало на небі, як канарейка, вітер дмухав, як вентилятор, і земля тримала на собі Київ — велике місто.

Комісар Рубан ішов по Підвальній, маючи револьвер наготові. Власне, тут це було зайве — степи zostалися далеко позаду за Дніпром, лісова небезпека не могла притулитись на Підвальній.

Рубан ішов до Криги. Він зарані уявляв собі радість останнього й свою власну.

На Бульварній за Сінним базаром їхав тихо візник. Сиділо на нім двоє. Власне, сидів один, а другий бовтався, як мішок. Очі в останнього були зачинені, й коли Рубан підійшов ближче, — він пізнав свого приятеля, свого товариша.

— Що з ним? — тихо сказав Рубан.

— Мертвий. Задушили на власній квартирі.

— Хто? — побілів Рубан.

— Невідомо. Там зараз слідчий допитує хазяйок.

— Куди? — махнув Рубан головою на Кригу.

— До себе, в Чека. Чекіста по-чекістськи ховатимемо.

Рубан одвернувся, для чогось подивився на сонце й помацав долонею голову Криги.

— Холодний.

А на квартирі він застав схвильовану Ма, заплакану Анну Симонівну й слідчого.

Від цієї хвилини, власне, й починається оповідання про любов. Не знаю, від чого це взагалі залежить, що відразу щось заворушиться всередині — там, де працює приладдя, що гонить кров. Мені самому смішно з цього, але, вірите, і я б закохався в Ма, коли б не знав її майбутнього. Ма була унікум, а Рубан був тричі унікум у своїй ненормальності. Так почалася любов.



## ЗМІСТ

### ОПОВІДАННЯ

|                                |     |
|--------------------------------|-----|
| Роман Ма .....                 | 5   |
| Туз і перстень.....            | 21  |
| Байгород .....                 | 38  |
| Мамутові бивні.....            | 97  |
| Історія попільниці .....       | 109 |
| В листопаді.....               | 118 |
| Весна .....                    | 127 |
| Рейд .....                     | 144 |
| «Поворот».....                 | 177 |
| Червонарм .....                | 183 |
| Чапай .....                    | 185 |
| Шпигун .....                   | 187 |
| Романтик.....                  | 192 |
| Ганна Антонівна .....          | 194 |
| Василь Палійчук, гуцул.....    | 198 |
| Дівчинка у вінку .....         | 204 |
| Генерал Макодзьоба.....        | 209 |
| Дід Данило з «Соціалізму»..... | 211 |
| Марійка .....                  | 215 |
| Заповіт.....                   | 220 |
| Київська соната.....           | 226 |
| Путь у Францію.....            | 245 |

|                          |     |
|--------------------------|-----|
| Дві жінки .....          | 265 |
| Династичне питання ..... | 275 |
| Три орли і мама .....    | 283 |
| Казка .....              | 289 |
| На ярмарку.....          | 300 |

## ЕСЕЇ. СЦЕНАРІЙ

|                                       |     |
|---------------------------------------|-----|
| ГОЛЛІВУД НА БЕРЕЗІ ЧОРНОГО МОРЯ ..... | 321 |
| Милий німий фільм! .....              | 321 |
| Голлівуд .....                        | 322 |
| Історія майстра .....                 | 327 |
| «Сумка дипкур'єра» .....              | 328 |
| Звенигора .....                       | 332 |
| БОРОДАТІ МИСЛИВЦІ                     |     |
| ЗНАХОДЯТЬ МОЛОДІСТЬ!.....             | 344 |
| Смерть.....                           | 344 |
| Острів .....                          | 348 |
| Карти .....                           | 352 |
| Розповідь .....                       | 357 |
| Дія.....                              | 361 |
| Корабель .....                        | 366 |